एकदा तेन राजपुत्रेण स्नातानुलिप्तेन कनकालंकारधारिणोक्तं। मया मासमेकं यावद्गौरीव्रतं कर्तव्यं। तदद्यारभ्य प्रतिरात्रमेकामेकां कुलीनां युवतीमानीय समर्पय। सा मया यथोचितेन विधिना पूजयितव्या। ततः स चारुदत्तस्तथाविधां तरुणीमानीय समर्प्य पश्चात् प्रच्छन्नः किमयं करोतीति निरूपयति। स च तुङ्गबलस्तां युवतीमस्पृशन्निव वस्त्रालंकारैः संपूज्य रत्नकं दत्वा तत्क्षणं प्रस्थापयति। अथ बणिक्पुत्रेण तद्दृष्टोपजातविश्वासेन लोभाकृष्टचेतसा स्वबधूरानीय समर्पिता। स च राजपुत्रस्तां हृदयप्रियां लावण्यवतीं परिज्ञाय ससंभ्रममुत्थाय निर्दयमालिंग्यानन्दनिमीलितलोचनः पर्यङ्के तया सह विललास। तदालोक्य बणिक्पुत्रश्चित्रलिखित इव इतिकर्तव्यतामूढः परं विषादमगमत्। अतोऽहं ब्रवीमि स्वयं वीक्ष्य यथा बध्वा इत्यादि। तथा त्वयापि भवितव्यं। ततस्तद्धितवचनमवधीर्य महता भयेन मुषित इव मन्थरो जलाशयमुत्सृज्य चलितः। तेऽपि हिरण्यकादयस्तमनुगच्छन्ति। ततः स्थले गच्छन् केनापि व्याधेन वनं पर्यटता स मन्थरः प्राप्तः। प्राप्य च तं गृहीत्वोत्थाप्य धनुषि बद्ध्वा घर्माकुलः स्वगृहाभिमुखं प्रयातः। अथ ते मृगवायसमूषिकाः परं विषादमुपगतवन्तस्तमनुजग्मुः। तत्र हिरण्यको विलपति।

एकस्य दुःखस्य न यावदन्तं गच्छाम्यहं पारमिवार्णवस्य।
तावद्द्वितीयं समुपस्थितं मे छिद्रेष्वनर्था बहुलीभवन्ति ॥ १९८ ॥
स्वभावजं तु यन्मित्रं भाग्येनैवाभिजायते।
तदकृत्रिमसौहार्दमापत्स्वपि न मुञ्चति ॥ १९९ ॥
न मातरि न दारेषु न सोदर्ये न चात्मजे।
विश्वासस्तादृशः पुंसां यादृङ्मित्रे स्वभावजे ॥ २०० ॥